

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. Варна, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Диана Д. Митева

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Георги Йовчев Въззивно търговско дело № 20223001000487 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба на С. Д. Д. от гр.Варна, в качеството му на трето лице помагач на страната на ответника „ЗД „Бул Инс““ АД срещу решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в полза на А. Д. Х., изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие смъртта на сина й М. М. Х., настъпила при ПТП от 18.10.2015 година, виновно причинено от водача на лек автомобил „Ауди А3" с рег. № В 4039 ВА - С. Д. Д., е уважен за горницата над 60 000 лева до 126 000 лева, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, както и в частта, с която искът за заплащане на законната лихва върху присъдената главница за периода от 08.10.2017 година до 07.10.2020 г., е уважен за горницата над 18 266.68 лева до 38360 лева.

Във въззивната жалба се сочат допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в противоречие с материалния закон – чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че присъденото обезщетение е завишено и не отговаря на установената съдебна практика, по отношение определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Излага, че са налице основания за допълнително намаляване на обезщетението, тъй като размерът на съпричиняване на вредоносния резултат е по-висок от този приет от първоинстанционния съд.

Насрещните страни А. Д. Х. от гр.Варна и К. М. Х. от гр.София са подали писмен отговор, в който оспорват жалбата.

Постъпила е въззивна жалба от „ЗД „Бул Инс““ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София срещу решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в полза на А. Д. Х., изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие смъртта на сина й М. М. Х., настъпила при ПТП от 18.10.2015 година, виновно причинено от водача на лек автомобил „Ауди А3" с рег. № В 4039 ВА - С. Д. Д., е уважен за горницата над 60 000 лева до 126 000 лева, на основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./, както и в частта, с която искът за заплащане на

законната лихва върху присъдената главница за периода от 08.10.2017 година до 07.10.2020 г., е уважен за горницата над 18 266.68 лева до 38 360 лева.

Във въззивната жалба се сочат допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в противоречие с материалния закон – чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че присъденото обезщетение е завишено и не отговаря на установената съдебна практика, по отношение определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Излага, че са налице основания за допълнително намаляване на обезщетението, тъй като размерът на съпричиняване на вредоносния резултат е по-висок от този приет от първоинстанционния съд.

Насрещните страни А. Д. Х. от гр.Варна и К. М. Х. от гр.София са подали писмен отговор, в който оспорват жалбата.

Постъпила е въззивна жалба от А. Д. Х. от гр.Варна срещу решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която е отхвърлен предявения от нея иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ срещу „ЗД „Бул Инс““ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София, за горницата над 126 000 лева до 150 000 лева., както и искът с правно основание чл.86 от ЗЗД, за горницата над 38 360 лева до 45 708 лева.

Във въззивната жалба се сочат допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в противоречие с материалния закон – чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че присъденото обезщетение е занижено и не отговаря на действителния обем претърпени болки и страдания. Счита, че не са налице основания за намаляне размера на обезщетението, тъй като не е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия.

Постъпила е въззивна жалба от К. М. Х. от гр.София срещу решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която е отхвърлен предявения от нея иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ срещу „ЗД „Бул Инс““ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София, за заплащане на сумата от 20 000 лева, претендирана като обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта на брат й М. М. Х., настъпила при ПТП от 18.10.2015 година, виновно причинено от водача на лек автомобил „Ауди А3" с рег. № В 4039 ВА - С. Д. Д., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 6 094,44 лева, представляваща законната лихва за забава върху присъдената главница за периода от 08.10.2017 година до 07.10.2020 г.

Във въззивната жалба се сочат допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и необосновани изводи.

Насрещната страна „ЗД „Бул Инс““ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София и третото лице помагач С. Д. Д. от гр.Варна са подали писмени отговори, в които оспорват жалбите на двете ищци.

По жалбите на С. Д. Д. от гр.Варна, „ЗД „Бул Инс““ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София и А. Д. Х. от гр.Варна.

Страните не оспорват предпоставките за възникване отговорността на застрахователя – наличието на деликт при съответното авторство, противоправност и вина; наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка „гражданска отговорност“; настъпването на застрахователно събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя. Следователно – процесните претенции са доказани по основание.

Основните спорни въпроси, за разрешаване на които е сезиран въззивният съд, са свързани с размера на обезщетението за неимуществени вреди, подлежащо на определяне по правилото на [чл.52 ЗЗД](#), както и с наличието или не на съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на [чл.51, ал.2 ЗЗД](#). Ищцата А. Д. Х. поддържа неправилно определяне на дължимото обезщетение, посредством намаляването му при нарушение принципа за справедливост. Застрахователят и третото лице помагач, поддържат неправилно определяне

на дължимото обезщетение, посредством прекомерното му увеличаване в нарушение на принципа за справедливост и несъобразяване с наличието на съпричиняване на вредоносния резултат.

В този предметен обхват следва да се произнесе и въззивния съд съобразно правилото на чл. 269, изр.2 ГПК.

Съобразно разпоредбата на [чл.51, ал.1](#) във връзка с [чл.52 от 3ЗД](#) на обезщетение подлежат действителните и налични вреди, като при преценка за наличността им трябва да се изхожда от конкретната фактическа обстановка. Дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди от смъртта на близък човек следва да се определи към момента, от когато е породено основанието за обезщетяване, тъй като вредата е обективизирана с настъпване на непозволеното увреждане, с факта на осъществяване на деликта - личното засягане на защитените ценности. При преценка на размера на обезщетението следва да се отчетат и съобразят не само претърпените вреди и страдания, но и тези, които ще продължат да бъдат търпени от пострадалия във времето, тъй като продължаващите във времето болки и страдания не са ново правопораждащо основание за вредата. Продължителността на времето, през което се търпят и ще се търпят страданията, следва да се отрази и на размера на дължимото обезщетение.

От показанията на свидетелите К. П. и Х. М., които съдят цени като непосредствени и кореспондиращи с останалите доказателства по делото, се установява, че смъртта на М. Х. е понесена тежко от неговата майка, тъй като след смъртта на съпруга ѝ през 2007 г. и преместването на дъщеря ѝ в гр.София, същата е разчитала основно на грижите, полагани от нейния син. Независимо, че още от 1984 г. е било диагностицирано психично заболяване на М. Х., това не е променило отношението на майката към сина, напротив, установява се, че двамата са общували ежедневно, помагали са си взаимно, подкрепяли са се в трудни моменти, като М. Х. е съзнавал, че има психически проблеми и се е извинявал на майка си, в случаите на проявена вербална агресия, а майката се е грижила за него. След смъртта на сина си, А. Х. се е затворила в себе си, не е била толкова общителна, занемарила е жилището, в което живее.

Следва да се съобрази, че търпените от ищците болки и страдания, както в психологичен, така и в емоционален план, не се ограничават само до изживените към момента на загубата от смъртта на близък, скъп и незаменим за А. Х. човек – синът ѝ, настъпила вследствие на процесното ПТП, а тези болки и страдания продължават и след това, като нанесените травми не са отшумели, за което говорят у събраните свидетелски показания. В един миг майката на пострадалия, макар и зрял индивид е претърпяла огромната скръб от загубата на скъп и незаменим за нея човек, която горчивина не би могла да бъде заличена, отчитайки близките и топли отношения на майката и нейния син. Ищцата завинаги и до края на живота си ще трябва да живее с болката от нелепата загуба, изгубвайки едно от децата си при трагични обстоятелства, като такава загуба няма паричен еквивалент.

Преценката за размера на обезщетението по чл.52 3ЗД се извършва за всеки конкретен случай по справедливост и вътрешно убеждение. Основната функция на съда е да осигури прилагането на закона и тази му дейност не може да бъде обусловена от волята на страните, когато следва да се осигури приложение на императивен материален закон, установен в обществен интерес. В съответствие с разпоредбата на чл.52 от 3ЗД, съдът следва да определи справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди от деликт, поради което оценката на увредения по отношение на претърпените неимуществени вреди, която намира своя израз в петитума на исковата молба, не е ограничителен критерий за определяне размера на справедливото обезщетение от страна на съда. Ето защо посоченият от пострадалия паричен еквивалент на претърпените от него неимуществени вреди, не обвързват съда, тъй като законодателят е възложил именно на него задължението да определи размера на справедливото обезщетение (чл.52 3ЗД). При постановяване на решението съдът е длъжен да вземе предвид и фактите, от значение за размера на вредите, настъпили след предявяване на иска (чл. 235, ал. 3 ГПК), тъй като продължаващите в хода

на процеса болки и страдания не са ново правопораждащо основание. Размерът на заявената претенция не съставлява решаващ фактор при преценката относно действителния размер на вредата, подлежаща на обезщетяване, тъй като претендираното обезщетение може да не е равно по размер на определеното от съда по справедливост. В този смисъл са и дадените разяснения в ТР 1/2021 г., постановено по тълкувателно дело N1 по описа за 2021 г. на Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии на ВКС.

Ето защо, по изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че определеното от ВОС обезщетение за неимуществени вреди, преди разглеждане на възражението за съпричиняване, в размер на 140 000 лева е занижено съобразно гореопределените критерии и с оглед точното приложение на чл. 52 ЗЗД е необходимо паричният еквивалент на болките и страданията на ищцата А. Х. да се завиши с още 40 000 лв.

Тази сума е напълно съобразена с интензитета, продължителността и характера на претърпените болки и страдания. Същевременно обаче, справедливостта по смисъла на чл.52 ЗЗД е морално-етична категория, която не е абстрактно понятие и следва при всяко положение да бъде съобразена с икономическия растеж, настоящ стандарт и средностатистическите показатели за доход и покупателни способности към датата на деликта. В тази връзка следва да се изтъкне, че именно посочената динамика в икономическа конюнктура стои в основата на непрекъснатото нарастване нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди. Задължението на застрахователя е функция от задължението на застрахования да обезщети увреденото от него лице, а същевременно двете задължения са едни и същи по съдържание и размер в рамките на застрахователния договор. В този смисъл е и даденото разрешение в постановените по реда на чл.290 от ГПК решения на ВКС и съставляващи поради това задължителната по смисъла на ТР 1/2010 г. на ОСГТК на ВКС практика - Решение № 83 от 6.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на ВКС, II т. о., и Решение № 1 от 26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г., II т. о., Решение 25 от 17.03.2010 г. по т. д. № 211/2009 г., II т. о, Р. № 206 от 12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. II т. о. и редица други. Този размер съдът намира за съобразен с нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди за процесния период – октомври 2015 г. съгл. §27 ал. 1 т. 1 от ПЗР на КЗ са: за всяко събитие при едно пострадало лице до 1 000 000 лв.

При окончателното определяне размера на обезщетението следва да бъде взето предвид степента на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия. Съпричиняването на вредоносния резултат от пострадалия не е елемент от фактическия състав на престъплението, за което е признат за виновен деликвентът /извършителя на деянието С. Д./, поради което и това е обстоятелство, което рефлектира върху размера на отговорността, в това число и когато се касае за присъждане на обезщетение по чл. 52 от ЗЗД. Обстоятелства, от които би могъл да се направи обоснован извод за наличие на съпричиняване от страна на починалия не са били обсъждани от наказателния съд в присъдата, а и дори това да е било сторено подобен извод не ангажира съда, разглеждащ имуществените последици от установеното престъпно деяние доколкото не представлява елемент от престъпния състав.

Направеното от застрахователя и третото лице помагач възражение за принос на пострадалия се обосновава с предприетото от него внезапно пресичане на пътното платно, на необозначено за тази цел място, в тъмната част от денонощието. Наред с това третото лице помагач е направило и поддържа пред въззивната инстанция възражение за съпричиняване от страна на ищцата А. Х. изразяващо се в неоосъществен контрол върху лечението на починалия предвид психичното му заболяване и е допуснала той да не получава лекарства

От назначената по делото САТЕ се установява, че при настъпване на произшествието, пострадалият пешеходец М. Х. е нарушил правилата за движение – чл.113, ал.1, т.1 и т.2 от ЗДвП, като е навлязъл в платното за движение, без да се съобрази с разстоянието и скоростта на приближаващия се автомобил, навлязъл е внезапно, на място където няма

пешеходна пътека.

От друга страна обаче, основна причина за настъпване на произшествието е поведението на водача, който е управлявал моторното превозно средство със скорост 94 км/ч, която е привишавала с 44 км/ч, разрешената за този пътен участък. Според експерта, освен превишена, скоростта е била и несъобразена с конкретните пътни условия и в случай, че водачът е спазил въведеното ограничение на скоростта от 50 км/ч, ударът би бил предотвратим.

Анализирайки механизма на настъпване на вредоносния резултат, съдът намира, че е налице съпричиняване, като вината на пострадалия за настъпване на пътно - транспортното произшествие е 1/5 в сравнение с тази на водача на МПС. В този смисъл размерът на обезщетението за неимуществени вреди от 180 000 лв., след определяне на приноса на пострадалия за настъпилия вредоносен резултат, следва да се намали на 36 000 лева.

Неоснователно е възражението на третото лице помагач С. Д. за съпричиняване от страна на А. Х., изразяващо се в неполагане на контрол върху лечението на починалия предвид психичното му заболяване, тъй като от една страна пострадалият е бил пълнолетен, не е бил поставен под пълно или ограничено запрещение, нито ищцата е била негов настойник или попечител, а от друга страна не е установено към датата на произшествието, пострадалият да е бил неспособен да разбира или да ръководи постъпките си, ното че здравословното му състояние е допринесло за настъпване на произшествието.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че обжалваното решение в отхвърлителната част относно обезщетението за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на сина на А. Х. следва да бъде отменено за гоницата над 126 000 лева до 144 000 лева, като вместо него се постанови друго, с което да се присъдят допълнително още 18 000 лв. /над присъдените от първата инстанция/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба 08.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата. С оглед уважаване на част от главния иск, основателен се явява и иска за заплащане на обезщетение за забава върху сумата от 18 000 лева. За времето от 08.10.2017 г. до претендирания в исковата молба краен момент 07.10.2020 г., застрахователят дължи лихви за забава, изчислени с помощта на компютърния продукт <https://www.calculator.bg>, в размер на 5480 лв. За този размер се явява основателен предявения иск с правно основание чл.86 от ЗЗД, поради което решението в тази отхвърлителна част, следва да се отмени и искът да се уважи за сумата от 5480 лева и се потвърди в останалата обжалвана част.

По жалбата на К. М. Х. от гр.София:

Разрешението на спорния пред настоящата съдебна инстанция въпрос е обусловено от произнасянето на ОСГНТК на ВКС по тълк. д.№1/2016 г. С решението по него, общото събрание на трите колегии на ВКС е приело, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

В мотивите на решението е прието, че обезщетение следва да се присъди само тогава, когато от доказателствата по делото може да се направи несъмнен извод, че лицето, което претендира обезщетение, е провело пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни (като интензитет и продължителност) морални болки и страдания. Отчетено е, че според традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, са част от най-близкия родствен и семеен кръг, а връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост.

Ето защо когато съдът установи, че поради конкретни житейски обстоятелства

привързаността между тях е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61 г. и № 5/69г. на Пленума на ВС - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

Според разясненията дадени в тълкувателното решение, разширяването на кръга на лицата с право на обезщетение, в частност на братята и сестрите, за получаване на обезщетение за неимуществени вреди се допуска, когато поради конкретни житейски ситуации и обстоятелства те са създали с починалия особено близка духовна и емоционална връзка, отличаваща се по съдържание от традиционно съществуващите връзки между брат и сестра, и интензитетът и продължителността на търпените от тях болки и страдания по повод загубата на близкия човек надвишават тези, които е нормално да се понасят в случай на смърт на брат и сестра. Житейските ситуации и обстоятелства, придаващи на определена родствена връзка характеристиката на изключителна, не могат да бъдат изброени изчерпателно, но като примерни ситуации за възникване на такава връзка могат да се посочат продължителното отглеждане и възпитание на единия родственик от другия по причина на заболяване, смърт, дезинтересиране от детето или работа на родителя/родителите в чужбина ([решение № 92/17.11.2020, т. по т. д. № 1275/2019 г.](#) на ВКС, II т. о.), трайно полагане на грижи от единия спрямо другия, вместо от неговите родители. Независимо от спецификата на отношенията, присъждането на обезщетение в полза на брата или сестрата е обусловено от провеждането на пълно и главно доказване на критериите, възприети в [тълкувателното решение по тълк. д. № /2016 г.](#) на ОСНГТК на ВКС - наличие на особено близка духовна и емоционална връзка с починалия, обосноваваща основание да се направи изключение от правилото за определяне кръга на правоимащите съобразно постановления [№ 4/1961 г.](#) и [№ 5/1969 г.](#) на Пленума на ВС, и проявление на неимуществени вреди в правната сфера на претендиращия обезщетение, чийто интензитет и продължителност надхвърлят нормално присъщите за отношенията между братя и сестри морални болки и страдания.

Съдът намира, че ищцата К. Х. не е доказала изведените в тълкувателното решение критерии за изключителност като предпоставка за признаване на право на обезщетение за неимуществените вреди, претърпени по повод причинената при произшествието на 18.10.2015 г. смърт на брат й М. Х..

Ангажираните по делото свидетелските показания не установяват отношения между починалия и ищцата, различаващи се по съдържание от традиционните за българското общество отношения между брат и сестра. Епизодичните срещи във Варна или София, предвид различното им местоживее, запазените добри отношения, грижите един за друг, макар и без конкретизация в тази насока, за които свидетелстват П. и М., са израз на типичното за българските традиции топло отношение между най-близките роднини, респективно взаимопомощта между тях и не разкриват изключителност на съществуващата между ищцата и нейния брат връзка. Не са доказани конкретни житейски обстоятелства, станали причина за създаване на особена духовна и емоционална близост по смисъла на тълкувателното решение, която да поражда основание за включване на ищцата в кръга на лицата, имащи право да получат обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на брат си М. Х.. От показанията на свидетелите, не се установява в правната сфера на ищцата да са настъпили неимуществени вреди, надхвърлящи като интензитет и продължителност болките и страданията, които е нормално да търпят по повод загубата на обичания от нея брат. Недоказването на критериите, възприети от ОСНГТК като основание за присъждане по справедливост на обезщетение за неимуществени вреди от смърт на други лица, извън най-

близкия родствен и семеен кръг на починалия по смисъла на [Постановление № 4/1961 г.](#) и [Постановление № 5/1969 г.](#) на Пленума на ВС, води до извода, че ищцата не е активно материалноправно легитимирана да получи претендираното обезщетение и че предявения от нея иск, следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед на горното и поради съвпадане изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния, решението в тази част, следва да бъде потвърдено.

Съдът намира за неоснователни направените от процесуалния представител на А. Д. Х. и К. М. Х., както и на процесуалния представител на ЗД „Бул Инс“ АД, възражения за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждение, тъй като същите са съобразени както с Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение, в редакцията към датата на приключване на устните състезания, така и с фактическата и правна сложност на делото.

Предвид изхода от обжалването и с оглед своевременно направеното искане, придружено с 2 бр. договори за правна помощ и доказателства за извършени плащания, в полза на А. Д. Х. следва да се присъдят направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно уважената част от нейната жалба, в размер на 2299.44 лева, както и направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение за защита срещу жалбата на ЗД „Бул Инс“ АД, в размер на 7530 лева, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

На осн. чл.78, ал.3 от ГПК, въззиваемите А. Д. Х. и К. М. Х., следва да бъдат осъдени да заплатят на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, направените от дружеството разноски за защита срещу техните жалби, съразмерно отхвърлената им част, в размер на 1600 лева.

На осн. чл.78, ал.6 от ГПК, въззиваемото ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, следва да бъде осъдено да заплати в полза на съда, държавна такса върху уважената част от исковете, в размер на 971.20 лв. и държавна такса за възивно обжалване върху уважената част от исковете в размер на 485.60 лв.

На осн. чл.78, ал.10 от ГПК, на третото лице помагач не се присъждат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която е отхвърлен предявения от А. Д. Х. от гр.Варна иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ срещу „ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище гр.София, за горницата над 126 000 лева до 144 000 лева, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и искът с правно основание чл.86 от ЗЗД, за горницата над 38 360 лева до 43 840 лева, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, **ДА ЗАПЛАТИ** на А. Д. Х., с ЕГН *****, от гр.Варна, ул.„Ц. Г.“ 10, ет.3, ап.7, **допълнително** сумата от **18 000 (осемнадесет хиляди) лева**, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта на сина ѝ М. М. Х., настъпила при ПТП от 18.10.2015 година, виновно причинено от водача на лек автомобил „Ауди А3“ с рег. № В 4039 ВА С. Д. Д., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 08.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, сумата от **5480 (пет хиляди четиристотин и осемдесет) лева**, представляваща законната лихва върху главницата от 18 000 лева, за периода от 08.10.2017 година до 07.10.2020 г., на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ /отм./ във вр. чл. 267 от КЗ /отм./, чл. 223, ал. 2 от КЗ /отм./, чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД; чл. 86 от ЗЗД, както и сумата от **9829.44 (девет хиляди осемстотин двадесет и девет лева и 44 ст.)**, представляващи направените във въззивното производство

разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение, съразмерно уважената част от жалбата и за защита срещу жалбата на застрахователното дружество, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение №120/31.03.2022 г. по т.д.341/2021 г. по описа на ОС - Варна, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – Варна, сумата от **971.20 лв.**, представляваща държавна такса върху уважената част от исковете и сумата от **485.60 лв.**, представляваща държавна такса за въззивно обжалване върху уважената част от исковете, на осн. чл.78 ал.6 от ГПК.

ОСЪЖДА А. Д. Х., ЕГН *****, адрес: гр. Варна, ул. „Ц. Г.“ 10, ет.3, ап.7 и К. М. Х., ЕГН *****, от гр. София, ул. "Бачо Киро" № 49, ет.4, ат.2 **ДА ЗАПЛАТЯТ на** ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, гр. София 1407, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, сумата от **1600 (хиляда и шестстотин) лева**, представляваща направените от дружеството разноски за защита срещу техните жалби, съразмерно отхвърлената им част възнаграждение за защита от юрисконсулт, на осн. чл.78, ал.8 от ГПК.

Решението е постановено при участието на С. Д. Д., ЕГН *****, в качеството му на трето лице помагач на страната на ответника.

Решението подлежи обжалване при условията на чл.280 от ГПК пред Върховен касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____